

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญมาก ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อและเข้าใจกันได้ หากใช้ภาษาผิดไป ก็จะทำให้การสื่อความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ

ทักษะในภาษาไทยนั้น แยกออกได้เป็น 4 ประเภท คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน การพูด และเขียนเป็นทักษะส่วนที่แสดงออกจากตัวเรา ในขณะที่การอ่านและการฟังเป็นทักษะส่วนที่รับเข้าสู่ตัว ทักษะทั้ง 4 อย่างนี้เป็นสิ่งที่จะต้องใช้อยู่ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน การฝึกฝนอยู่เสมอจะทำให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้อง การอ่านเป็นกุญแจสำคัญของการเรียนภาษาไทย และเป็นจุดเริ่มต้นของการบุกเบิกทางไปสู่ความรู้อันกว้างและไพศาล ถ้าเด็กมีความพอใจและสนุกกับการอ่านตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว เขาก็อยากจะอ่านและใช้การอ่านนั้นให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ต่อไป หากขาดการฝึกฝน ความผิดพลาดก็อาจเกิดขึ้นได้ง่าย ความผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยที่กำลังเป็นปัญหาสำคัญอยู่ในปัจจุบัน คือ การพูดและการอ่านคำที่ใช้ อักษร ร ล ว ควบกळा (ม.ล. บุญเหลือ เทพสุวรรณ, 2511) การอ่านหรือการพูดคำ ควบกळा ไม่ชัดเจน ทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อความหมาย ย่อมเป็นอันตรายต่อภาษาเป็นอย่างมาก ความบกพร่องในเรื่อง การพูด หรือการอ่านคำควบกळा นี้ มีปรากฏอยู่ในหมู่นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาบางประการดังนี้

1. ปัญหาจากตัวครู ครูส่วนมากไม่ระมัดระวังการอ่านคำควบกळा หรือครูเหล่านั้น อาจมาจากครอบครัว หรือชุมชนที่พูดภาษาอื่น ที่ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน จึงไม่ระมัดระวังในเรื่องนี้
2. ปัญหาจากตัวเด็ก เด็กที่เข้ามารับการศึกษานในโรงเรียนอาจมาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่นเป็นจำนวนมาก เมื่อมาอยู่รวมกันก็มักจะพูดภาษาตามท้องถิ่นของตัวเองใช้ภาษาไทยผิด ๆ เด็กอื่น ๆ ก็มักจะตามไปด้วย
3. ปัญหาทางสังคม เด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนอยู่ในชุมชนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง

โอกาสที่จะใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องก็เพราะเวลาที่อยู่ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้น จึงมักจะพูดหรืออ่านตามเด็กส่วนใหญ่

จะเห็นได้ว่า ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำนี้ อาจมีสาเหตุมาจาก

1. อวัยวะในการอ่านออกเสียงของครูหรือนักเรียนบกพร่อง
2. ขาดการฝึกฝนปล่อยตามความสะดวกของลิ้น จึงติดเป็นนิสัยมักง่าย
3. เด็กหรือผู้ใหญ่ก็ตาม เกรงไปว่าถ้าออกเสียงชัดเจน จะไม่เหมือนคนอื่น ๆ จะกลายเป็นคนแปลก คือ ออกเสียงคำควบกล้ำชัดเจนเกินไป
4. มีนิสัยเลียนแบบในทางที่ไม่ดี เช่น เลียนแบบโฆษกรายการโทรทัศน์ วิทยุ และทางสื่อสารมวลชนอื่น ๆ

เพ็ญแข สุภิกิตต์ (2526) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัด กทม. พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรื่องการอ่านออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจน และปัญหาการอ่านคำควบกล้ำไม่ถูกต้องเป็นจำนวนมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 97.39 ปัญหาดังกล่าว ไม่เพียงแต่จะพบในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น จากการวิจัยปัญหาของเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เรียนภาษาไทยกลางของ ประภาศน์ นฤทธิประภา และคณะ (2529) พบว่า นักเรียนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ ร ล ไม่ชัดเจน และปัญหาด้านการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ วิพุธ โสภวงศ์ (2527) ที่กล่าวไว้ว่า นักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ได้

นอกจากนี้ สุตารัตน์ เอกวานิช (2519) และชลธิชา กลัดอยู่ (2517) ยังได้กล่าวถึง ปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำไว้ว่า ปัญหาในการออกเสียงคำที่มี ร ล ควบกล้ำคือการออกเสียงสับกัน เช่น ปลาบปลื้ม ออกเสียงเป็น ปราบปรึ้ม พรวดพราด ออกเสียงเป็น พลวดพลาด นอกจากนี้ยังพบว่า บางครั้งไม่ออกเสียง ร ล ที่ควบกล้ำอยู่ เช่น คำว่า ตรง ออกเสียงเป็น ตง เพราะออกเสียงได้ง่ายกว่า สำหรับปัญหาในการออกเสียงคำที่มี ว ควบกล้ำนั้น พบว่า ส่วนใหญ่มักจะออกเสียงสับกัน คือเสียง ขว หรือ คว ออกเสียงเป็น กว และอีกปัญหาหนึ่งคือ การออกเสียงสับกับเสียงเดี่ยวที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น การออกเสียง กว คว เป็นเสียง ฟ การออกเสียง ขว เป็นเสียง ฝ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นเสียง กว ขว คว และ ฟ ฝ นี้มีวิธีการออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อออกเสียงแล้วทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดไปโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นคนละหน่วยเสียง การออกเสียงเช่นนี้เมื่อไม่ได้รับการแก้ไขให้ออกเสียงได้ถูกต้อง

จึงติดเป็นนิสัย ทำให้ออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน

ปัญหาดังกล่าวนี้ เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะนักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเขียนคำนั้นผิดและทำให้เข้าใจความหมายนั้นผิดไปด้วย ดังนั้น ปัญหาการอ่านออกเสียงควบกล้ำจึงสมควรได้รับการแก้ไขโดยด่วน ด้วยการจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเจน และถูกต้อง ดังที่ รัชนิ ศรีไพรวรรณ (2527 ก) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนซ่อมเสริมควรเน้นที่ "การอ่าน" เพราะเมื่อซ่อมเสริม "การอ่าน" ได้สำเร็จแล้ว ก็ย่อมมีผลให้การพูด การฟัง และการเขียนของนักเรียนดีขึ้นด้วย ทั้งการอ่านยังเป็นทักษะสำคัญที่กลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ จะต้องอาศัยทักษะนี้เพื่อการเรียนรู้ ที่ได้ผลด้วย

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริม คือ การสอนที่จัดให้กับนักเรียนที่มีข้อบกพร่อง และประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียน โดยมุ่งแก้ไขข้อบกพร่อง และเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียน และในขณะเดียวกันอาจจะเป็นการจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ได้มีการเรียนรู้และมีทักษะเพิ่มมากขึ้นด้วย (บุญโชค เจริญกุล , 2527) วิธีการสอนซ่อมเสริมมีหลายวิธี แต่มีวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ คือ การให้นักเรียนสอนกันเอง โดยครูเป็นผู้ควบคุมดูแล การให้นักเรียนสอนกันเองนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ให้นักเรียนในชั้นเดียวกันสอนกันเอง และให้นักเรียนชั้นสูงกว่า มาช่วยสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่า แนวความคิดนี้จากหลักฐานในต่างประเทศปรากฏว่าได้เริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกในยุคของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในประเทศอังกฤษ จากบันทึกของควินติเลียน(Paolitto, 1976, citing Quintillian)ในหนังสืออินสติติวติโอ โอราทอเรีย (Institutio Oratoria) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการให้เด็กอ่อนวัยกว่าเรียนบทเรียนจากเด็กรุ่นพี่และต่อมาในปี ค.ศ.1530 ตรอทเซนดอฟ(Paolitto, 1976, citing Trozendorf) ครูชาวเยอรมันได้ใช้วิธีการสอนโดยให้เด็กชั้นสูงสอนเด็กชั้นต่ำกว่าเป็นครั้งแรก และต่อมาก็มีผู้สนใจศึกษาวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองอีกหลายท่าน สำหรับประโยชน์ของการให้นักเรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอน เคลเลอร์ (Keller, 1968) ได้ทำการวิจัยแล้วพบว่า การให้นักเรียนชั้นสูงกว่า สอนนักเรียนชั้นต่ำกว่า นอกจากจะมีประโยชน์ต่อนักเรียนในด้านการศึกษาแล้ว ยังช่วยเปลี่ยนทัศนคติในทางบวกต่อวิชาที่เรียน และการทำข้อสอบของนักเรียนอีกด้วย ทั้งนี้ จากความเชื่อของเขาว่า ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเด็กทั้งสองคนในด้านวิชาการในช่วงเวลาหนึ่งจะช่วยให้พฤติกรรมบางอย่าง เช่น ความเขินอาย การมองโลกในแง่ร้ายหรือทัศนคติต่อโรงเรียน ตลอดจนความผิดปกติในด้านอื่น ๆ ลดน้อยลง ทั้งนี้เป็นเพราะจากการให้ความสนใจเป็นพิเศษ การ

ยอมรับและการกระตุ้นแก่เขา ช่วยให้เราเห็นคุณค่าในตนเอง อัลเลน และเฟลแมน (Allen and Feldman, 1973) ได้สนับสนุน ความคิดเห็นดังกล่าว โดยการเสนอผลสรุปจากหลักฐานบันทึกของนักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนว่า เขาได้รับประโยชน์หลายด้าน คือ ความรู้สึก รับผิดชอบ แรงจูงใจ และด้านการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางบวกต่อโรงเรียนและครู ซึ่งสอดคล้องกับ สิวาไซลัม (Sivasailam, 1973) ที่ทำการศึกษากี่ยวกับการให้นักเรียนสอนกันเองว่าแล้วพบว่า ผลที่เกิดขึ้นในทางบวกต่อนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อนนั้นเกิดขึ้นอย่างเด่นชัด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนผู้ได้รับการสอนได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นพิเศษจากนักเรียนผู้สอน นอกจากนี้นักเรียนทั้งสองฝ่ายยังใช้ภาษาในระดับเดียวกัน ย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้น นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนก็เข้าใจปัญหาของนักเรียนผู้รับการสอน เพราะลักษณะของปัญหาคคล้ายคลึงกับปัญหาที่ตนเคยประสบมา นอกจากนี้นักเรียนทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถาม และสำรวจปัญหาต่าง ๆ ในการเรียน โดยไม่ต้องเกรงว่าเป็นที่นำตลกขบขันของใคร ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะสัมพันธภาพของทั้งสองฝ่ายที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีการเรียนการสอนนั่นเอง และการให้นักเรียนชั้นสูงกว่าช่วยสอนเปรียบเสมือนการเล่นเกมที่ไม่มีทางเสียประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอนหรือนักเรียนผู้เรียนก็ตาม โดยที่ทุกฝ่ายไม่ต้องสิ้นเปลืองอะไรมากนัก และการกระทำเช่นนี้ เป็นการสร้างบรรยากาศแห่งความสัมพันธทั้งภายในห้องเรียนและโรงเรียน โดยส่วนรวมอีกด้วย

ส่วนการนำเอาวิธีการให้นักเรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่าในประเทศไทยนั้น นักการศึกษาและผู้เกี่ยวข้องได้ให้ความสนใจกันอย่างกว้างขวาง โดยเริ่มตั้งแต่การสัมมนาเรื่อง "การพิจารณาวกรรมและเทคโนโลยีมาปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีครูไม่ครบชั้น" ตอนหนึ่งในรายการสัมมนาในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของครูและที่ประชุมกลุ่มได้เสนอวิธีแก้ปัญหา โดยการให้นักเรียนที่เก่งกว่าช่วยแนะนำแก่นักเรียนที่อ่อน หรือให้นักเรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่า (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2516) ซึ่งตรงกับ สวัสดิ์ จงกล (อ้างถึงในช่อแก้ว โภคสิทธิ์, 2525) ได้กล่าวถึงการนำนักเรียนมาช่วยสอนว่ามี 2 วิธี คือ เด็กเก่งสอนเด็กอ่อน หรือที่เรียกว่า "เพื่อนสอนเพื่อน" โดยเด็กทั้งคู่จะเป็นนักเรียนชั้นเดียวกันส่วนอีกวิธีหนึ่งคือ ให้นักเรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่า หรือเรียกว่า "พี่สอนน้อง" วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองดังกล่าว สามารถใช้ได้กับทุกวิชา เป็นการช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และยังส่งเสริมความเป็นผู้นำ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นับเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อวงการการศึกษา

การสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเอง มิใช่การให้นักเรียนทำหน้าที่สอนทุกอย่างแทนครู

แต่เป็นการแลกเปลี่ยนหน้าที่กันภายใต้การควบคุมและการวางแผนโครงการอย่างรอบคอบของครูผู้ดำเนินการ จะเห็นได้จากแนวคิดของแคนด์เลอร์ (Candler, 1981) ที่กล่าวว่า การสอนโดยให้นักเรียนมาช่วยสอนเป็นยุทธวิธีที่ครูพยายามเข้าถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เป็นวิธีการที่ยืดหยุ่น และทำให้ครูไม่ต้องพะวงกับนักเรียนที่ช้ากว่าผู้อื่น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าใช้ได้โดยมิได้วางแผนล่วงหน้า สิ่งที่ครูควรคำนึงถึง คือ การเลือกนักเรียนผู้สอน นักเรียนผู้เรียน และให้นักเรียนผู้สอนเข้าใจบทบาทของตนอย่างถูกต้อง จะเห็นได้ว่าการให้นักเรียนมาช่วยสอนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดที่จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ ดังนั้น ครูผู้ดำเนินการจึงต้องมีการวางแผนขั้นตอนการดำเนินการอย่างละเอียด และมีการเตรียมอุปกรณ์ประกอบการสอนไว้เป็นอย่างดี เพื่อให้การสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนแก่นักเรียนที่มีปัญหาได้ ออตโต (Otto, 1973) ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่าการสอนซ่อมเสริมแก่เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงให้ทำการสอนเป็นรายบุคคล และแยกเด็กออกไปจากชั้นเรียนปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ที่ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนแบบตัวต่อตัวกับเรียนด้วยตนเอง พบว่า การให้นักเรียนฝึกกิจกรรมร่วมกันแบบตัวต่อตัว ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และส่งผลให้สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นนอกจากนี้ จากการศึกษาของเซฟเวอร์และนิน (Shaver and Nuhn, 1971) ได้เปรียบเทียบผลที่เกิดจากการให้นักเรียนสอนกับเองในอัตราส่วน 1:1 กับ 1:3 หลังจากนั้น 1 ปี พบว่า เด็กที่เรียนในกลุ่ม 1:1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่เรียนในกลุ่มอัตราส่วน 1:3 อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจัดการสอนแบบตัวต่อตัวด้วยวิธีสอนน้อง

สำหรับเนื้อหาที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการทดลองสอนซ่อมเสริมออกเสียงคำควบกล้ำแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ การฝึกการออกเสียงควบกล้ำด้วยบทร้อยกรอง ซึ่งมีคำสัมผัสคล้องจองกันดังที่ สมชัย ไชยกุล (2526) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะที่ดีของการจัดกิจกรรมเพื่อแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ คือ การฝึกออกเสียงคำโดยใช้คำสัมผัสคล้องจองกันแต่จะต้องเลือกคำศัพท์ เนื้อหา และโครงสร้างให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน และในการฝึกนั้นควรฝึกเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลหลาย ๆ ครั้ง แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของประเสริฐ เษยชิต (2517) ที่กล่าวไว้ว่าแบบฝึกที่มีคำสัมผัสคล้องจองกัน จะเกิดความไพเราะ ทำให้ผู้อ่านสามารถจดจำคำเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น และจำได้นาน

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ (2527 ข) ได้กล่าวถึงคุณค่าของบทร้อยกรองที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาไว้ว่า บทร้อยกรองช่วยให้เกิดความละเอียดละไมภายในจิตใจของเด็กทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กได้เกิดความคิดความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ทำให้เด็กมีจินตนาการ ทำให้เด็กมีคุณธรรม และทำให้เด็กจดจำความรู้หรือเรื่องราวได้ง่ายขึ้น เพราะบทร้อยกรองช่วยให้ออกเสียงได้ง่ายกว่าร้อยแก้ว จึงสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ ทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้มากกว่าการอ่านร้อยแก้ว

การนำบทร้อยกรองมาใช้ประกอบการสอน ถ้าเริ่มปฏิบัติกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะเหมาะสมมาก เพราะเป็นระยะที่นักเรียนอ่านเขียนได้คล่องและมีความสนใจกว้างขวาง (รัชนี้ ศรีไพรวรรณ, 2527 ค)

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการสอนซ่อมเสริมการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ควรนำบทร้อยกรองมาช่วยประกอบการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนออกเสียงคำควบกล้ำได้ชัดเจนและถูกต้อง อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และวิชาอื่น ๆ ดีขึ้นตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้อง และกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 30 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน
2. นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ทั้งหมด โดยพิจารณาจากผลการทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ จากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกำหนดให้การออกเสียงคำควบกล้ำในแต่ละครั้งนั้น ถ้าออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนจะได้ค่าละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดได้ 0 คะแนน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาคิดเป็นร้อยละ ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนในแต่ละส่วนที่ทดสอบการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ

ของแบบทดสอบ ถือว่าเป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ และเป็นตัวอย่าง ประชากรได้

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีที่สอนน้อง

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร ซึ่งได้มาจากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำ หลังจากเรียนโดยวิธีที่สอนน้อง

4. คำตอบกล้ำ ในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง คำที่มี ร ล ว เป็นพยัญชนะต้นตัวที่ 2 ที่ใช้สระร่วมกัน เวลาอ่านออกเสียงจะออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะตัวหน้าเป็นพยางค์เดียว

5. คำควบกล้ำที่นำมาฝึกอ่าน เป็นคำที่ประมวลมาจากแบบเรียนภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533)

หน่วยเสียงควบกล้ำที่นำมาใช้ในการวิจัยมี 15 หน่วยเสียง คือ กร ชร คร ตร
ปร พร กล ชล คล ปล ผล พล กว ขว คว

สมมติฐานการวิจัย

การให้นักเรียนชั้นสูงกว่าสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่า หรือวิธีที่สอนน้อง เป็นวิธีการสอนที่น่าสนใจอย่างมาก เพราะวิธีดังกล่าวช่วยให้นักเรียนชั้นต่ำกว่าที่เป็นฝ่ายได้รับการสอนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย เนื่องจากนักเรียนชั้นสูงกว่าและนักเรียนชั้นต่ำกว่ามีอายุใกล้เคียงกัน ใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกัน ทำให้สื่อสารเข้าใจง่าย และยังทำให้เกิดความรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามปัญหาทางการเรียน โดยไม่ต้องเกรงว่าจะเป็นที่ตลกขบขันแก่ผู้อื่น จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Sivasailam, 1973) นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายท่านให้ความคิดเห็นตรงกันว่า วิธีนี้สามารถใช้ได้กับทุกวิชา เป็นการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียน ส่งเสริมความสามารถเฉพาะตัว ช่วยลดพฤติกรรมการเบี่ยงเบนในการเรียน ฝึกความเป็นผู้นำ และช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น นับว่ามีประโยชน์ทั้งต่อผู้สอนและผู้เรียน (สวัสดิ์ จงกล อ้างถึงในช่อแก้ว โภคสุนทร, 2525) จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำนักเรียนมาช่วยสอน สามารถสรุปได้ว่า วิธีนี้ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และจากงานวิจัยของ เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยให้เพื่อนช่วยสอนกับเรียนด้วยตนเอง โดยอัตราส่วนนักเรียนผู้สอนต่อนักเรียนผู้เรียน เท่ากับ 1:1 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการให้เพื่อนช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยตนเอง นอกจากนี้ จากการศึกษาของเชฟเวอร์และนิน (Shaver and Nuhn, 1971) ได้ทำการเปรียบเทียบผลที่เกิดจากการให้นักเรียนสอนกันเองในอัตราส่วน 1:1 กับ 1:3 หลังจากนั้น 1 ปี พบว่าเด็กที่เรียนในกลุ่มอัตราส่วน 1:1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่เรียนในกลุ่มอัตราส่วน 1:3 อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของวัลภา สิงธรรม (วัลภา สิงธรรม, อ้างถึงใน ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ, 2522) ที่กล่าวว่า การฝึกกิจกรรมของนักเรียนแบบรายบุคคล หรือแบบตัวต่อตัว นักเรียนผู้สอน และนักเรียนผู้เรียนจะ ได้ช่วยกันฝึกกิจกรรมหลาย ๆ ครั้ง เป็นการทบทวนร่วมกัน ทำให้มีความรู้แน่นขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองเป็นรายบุคคล หรือเรียกว่า "ตัวต่อตัว" สามารถนำมาใช้สอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วย วิธีสอนนี้เองได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมศักดิ์ สินธุเวชญ์ (2523) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมวิธีหนึ่งที่น่าสนใจและให้ผลดีคือ การให้นักเรียนสอนกันเองแบบตัวต่อตัว

สำหรับเนื้อหาที่ใช้ประกอบการสอน คือ การฝึกออกเสียงคำควบกล้ำด้วยบทร้อยกรอง การนำบทร้อยกรองเข้ามาเป็นกิจกรรมในการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำนี้ สมชัย ไชยกุล (2526) และประเสริฐ ชาญชิต (2517) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าบทร้อยกรองจะช่วยฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ เพราะบทร้อยกรองจะมีคำสัมผัสคล้องจองกันทำให้เกิดความไพเราะผู้เรียนจำได้ง่าย และเข้าใจเนื้อหาดียิ่งขึ้น นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยของ วิจิตรา เจือจันทร์ (2533) เรื่องผลของการใช้เพลงในการฝึกออกเสียงพยัญชนะตัว ร ล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงตัว ร ล ของนักเรียนโดยใช้เพลงฝึกออกเสียงสูงกว่าเกณฑ์การประเมินผลด้านการอ่านออกเสียงตัว ร ล ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 (เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ โดยเหตุที่เพลงเป็นศิลปะที่มีพื้นฐานมาจากบทร้อยกรอง เมื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอน ทำให้ผลการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดีขึ้น ดังกล่าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสามารถนำบทร้อยกรองมาใช้ประกอบการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำได้

จากการศึกษาพบว่า มีผู้สนใจทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการสอน โดยวิธีให้นักเรียน

สอนกันเองในระดับต่าง ๆ ไว้หลายท่าน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การให้นักเรียนสอนกันเองทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น สำหรับในระดับประถมศึกษา มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่มีผู้วิจัยเกี่ยวกับการนำนักเรียนชั้นสูงกว่ามาช่วยสอนของนักเรียนชั้นต่ำกว่า หรือที่เรียกว่า "พี่สอนน้อง" ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ผลของการสอนซ่อมเสริมด้วย "วิธีพี่สอนน้อง" ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ด้วยเหตุผลและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า คะแนนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้อง จะสูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริม ของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม ด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ จะพิจารณาจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบการออกเสียงควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเท่านั้น ไม่รวมถึงนักเรียนที่มีข้อบกพร่องอันเนื่องมาจากความผิดปกติของร่างกาย เช่น ปากแหว่ง เพดานปากโหว่ หูหนวก ลิ้นไก่สั้น เป็นต้น
2. เกณฑ์ประเมินในการอ่านของแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ถ้านักเรียนได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ ทั้งนี้ถือตามเกณฑ์การผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
3. วิธีพี่สอนน้อง ที่ได้ชมการสาธิตวิธีสอนจากครู และผลัดกันเป็นผู้เรียนและผู้สอน ด้วยวิธีการเดิม 1 ครั้ง สามารถที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถสอนน้องได้

ความจำกัดของการวิจัย

1. การมาสอนของพี่แต่ละคนอาจจะมาไม่พร้อมกัน ทำให้เวลาในการเริ่มต้นสอนของแต่ละคู่แตกต่างกัน
2. เวลาที่ใช้ในการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้องของแต่ละคู่ อาจจะใช้เวลาไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับความสามารถในการรับรู้ของน้องแต่ละคน
3. การสอนด้วยวิธีพี่สอนน้องมีลักษณะการสอนแบบเดียวกันทั้งหมด 18 แผน

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำทั้งหมด ไม่ใช่นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการการวิจัย

การสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีที่แตกต่างไปจากการสอนปกติในชั้นเรียน โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ 3 วัน ๆ ละ ประมาณ 20 นาที

วิธีสอนน้อง หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้บทร้อยกรองประกอบการฝึกที่กำหนดให้นักเรียนชั้นสูงกว่า ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ เรียกว่า "พี่" มาสอนการออกเสียงคำควบกล้ำให้แก่ นักเรียนชั้นต่ำกว่า ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยเรียกว่า "น้อง" แบบตัวต่อตัวตามแผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยได้ฝึกให้นักเรียนชั้นสูงกว่าเสียก่อน แล้วจึงให้ไปสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่าแบบตัวต่อตัว โดยมีผู้วิจัยคอยดูแลแนะนำขณะที่พี่สอนน้องอย่างใกล้ชิด

พี่ หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่มีความสนใจอยากเข้าร่วมกิจกรรม มีผลการเรียนกลุ่มทักษะ(ภาษาไทย)ของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในระดับ 4 และผ่านการทดสอบจากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 ของคะแนนในแต่ละส่วนที่ทดสอบการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของแบบทดสอบ

น้อง หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผลการทดสอบปรากฏว่า ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนในแต่ละส่วนที่ทดสอบการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของแบบทดสอบ ซึ่งเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ จึงถือว่ามีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ

วิธีครูสอนเพียงคนเดียว หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้บทร้อยกรองประกอบการฝึกที่ครูเพียงคนเดียว ทำการสอนให้กับนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงควบกล้ำเป็นกลุ่มจำนวน 15 คน ตามแผนการจัดกิจกรรมซ่อมเสริม

การฝึกออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดไว้

การออกเสียงคำควบกล้ำ หมายถึง การอ่านหนังสือที่เปล่งเสียงคำที่มี ร ล ว เป็นพยัญชนะต้นตัวที่ 2 ใช้สระร่วมกันกับพยัญชนะต้นตัวหน้า เวลาอ่านออกเสียงจะออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะตัวหน้าเป็นพยางค์เดียว

ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร ซึ่งได้จากการออกเสียงคำควบกล้ำในแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ หลังจากการจัดกิจกรรมการซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้บทร้อยกรองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบการฝึกด้วยวิธีที่สอนน้อง โดยการออกเสียงคำควบกล้ำในแต่ละครั้งนั้น ต้องออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้องชัดเจน

บทร้อยกรอง หมายถึง บทร้อยกรองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประกอบกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ โดยแต่งเป็นบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ หรือกาพย์ยานี 11 แผนการจัดกิจกรรมละ 2 บท

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผลการทดสอบปรากฏว่า ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนในแต่ละส่วนที่ทดสอบการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของแบบทดสอบ ซึ่งเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ จึงถือว่ามีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ

เกณฑ์ประเมินผลสัมฤทธิ์ หมายถึง เกณฑ์การให้คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร ซึ่งได้จากการออกเสียงคำควบกล้ำในแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ โดยกำหนดให้การออกเสียงคำควบกล้ำในแต่ละครั้งนี้ ถ้าออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนจะได้ค่าละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิดได้ 0 คะแนน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาคิดเป็นร้อยละ ถ้านักเรียนได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์ประเมินผลสัมฤทธิ์ (เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาเอกสารต่าง ๆ

ศึกษาเอกสาร วารสาร ตำรา หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับ

ปรับปรุง พุทธศักราช 2533) แผนการสอนและคู่มือครูวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการสอนสำหรับงานวิจัย

2. เลือกตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน สุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลาก กำหนดให้

กลุ่มที่ 1 สอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีพี่สอนน้อง

กลุ่มที่ 2 สอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

3.1 แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 1 ฉบับ

3.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 1 ฉบับ

4. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม ความครอบคลุมของเนื้อหาและกิจกรรม ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะต่างๆแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ แต่ไม่ใช่ นักเรียนที่ผ่านการคัดเลือกไว้เป็นตัวอย่างประชากรจำนวน 3 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำมาใช้จริง

6. นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำ เพื่อใช้ทดสอบก่อน และหลังการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรของโรงเรียนเมืองนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา นำคะแนนที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์หาระดับความยาก และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบและหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้ สูตรของคูเตอร์ ริชาร์ดสัน 20 แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

ก่อนทดลองกับตัวอย่างประชากรจริง

7. สร้างแผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีสอนน้องและด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งใช้เนื้อหาและ การจัดกิจกรรมเดียวกันจำนวน 18 แผน

8. นำแผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีสอนน้อง และด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งใช้เนื้อหาและ การจัดกิจกรรมเดียวกันจำนวน 18 แผน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม ความครอบคลุมของเนื้อหา และกิจกรรม ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

9. นำแผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีสอนน้อง และด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งใช้เนื้อหาและ การจัดกิจกรรมเดียวกันจำนวน 18 แผน ที่ได้รับการแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำแต่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขก่อนทดลองตัวอย่างประชากรจริง

10. ก่อนทดลองสอนซ่อมเสริม ให้นักเรียนอ่านแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำเป็นรายบุคคล โดยใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกการอ่านของนักเรียนไว้ เพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

11. ทดลองสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยสอนด้วยวิธีสอนน้องและด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งใช้เนื้อหาและ การจัดกิจกรรมเดียวกันจำนวน 18 แผน ในเวลาหลังเลิกเรียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละประมาณ 20 นาที

12. หลังทดลองสอนครบตามกำหนดเวลาแล้ว ให้นักเรียนอ่านแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำ เป็นรายบุคคล โดยใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกการอ่านของนักเรียนไว้ เพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

13. เปรียบเทียบคะแนนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมระหว่างกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนน้องกับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว โดยการทดสอบค่าที (t-test)

14. สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการสอนซ่อมเสริมการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย